

ilupuu nendele röömuks pidi kaswama. Senniks kui puu albast toodi ja küünlad põlema sütitati, saadeti lapsed fambri, ja kutsuti väst tagasi, kui küunalte walgu tuba täitis. Aegsel jumalul, silmad imet täis, astusid weikid külalised ligemale. Kui paar salmi jõulu laulust lauletud, seletas Pöllupap lastele, mis jõulupuu tähendab. „Minu õnsad wanemad” — rääkis tema — „tegiwad mulle iga aasta säherdusi röömu, misläbi pühad meile lastele juba warem armats läksiwad, kui nende sugavam tähendus tutawaks saanud. Jõulupuu paistel töusewad noore põlwe mälestused kõik jälle elawaks minu südames, mis on, kui istutsiwad isa ja ema praegu abju föriwas, meile röömu walmistates ja meie röömu waadates. Veike laps, kelle mõistust õpetus veel ei olnud juhatanud, leiab küünaldes esimest tähte fest, mis tema hiljem väst tundma õpib: kelle mälestuselks riistirahwas pruunki olinwad üleswõtmud. Küünla walgu peab meile meelete tulsetama, et Jumal oma taewa walgust pimedä maailmale oli awaldanud. Sellepärast püüdsin, kui oma lapsed mul juba inimeselks kaswanud, kena jõulupuu wiisi edasi pibada ja neid lapsi röömuistado, kellel wanemaid ei ole, ehk kellele wanemad kehwuse pärast säherdusi õnne ei jõua walmistada. — Waesed lapsed peawad elu foorma rassust mudugiwarem ja fibedamast tundma õpima, kui need, kes ema faitsuse ja isa silma all üleskaswawad, sellepärast lastem meid neile jõulu röömu teha, et nende silmad aegsaiste kellele pühaku sobra peale saafsid juhatatud, kes kaa nende fohta tähtsat sõna rääkinud: „Lasse lapsufesed minu juure tulla, ja ärge feelge neid mite, fest nende päralt

on taevariif.” Ünnis iga noor ja wana laps, kes neid sõnu tallele pannud ja õiete oškab tähendada. Kõik noorelt meie südamesse istutatud tundmused, nõnda kui pähä forjatud õpetused jääwad elu aekas hajendama, ja kui wanadus meid teistorda kipub lapsepõlwe rajadele tagasi viima, seal lähääb warane fulw meie südames ölime nupule, fust haua ligidal loctuse ölmied wälja pushkewad.” Kui wana peremees veel mõnda pikemalt seletanud, lauldi jälle paar wärst, siis singiti iga lapsle tema piisuke jõulu anne, anti neile sūna ja läkitati neid foju poole mintema. Hiljeniue, kus pererahwas sängi pushkama poewad, soowime neile head ööd, ja vtame siis teiste radadele sündima.

Kalli pühha öhtu maikuust järsku laia ilma färasse astuda, näitab kül nature weider, aga kes elu juhtumist tööjfelt tahab maglida, peab walgust ja warju nõnda andma, kuda mõlemad tema silma ete astuwad. Kõik, mis elus juhtub, olgu hea ehk vaha, must ehk walge, surge ehk föwer: peab aearaamatus oma fohta leidma. Nõnda tuleb järgmiste edasi minnes mõni sõna, ***i fogukonna animetnikude walitemisest rääkida, mis siin kui mitmes teistes paikades palju waidlemisi ja sõnade sündimist meestele sünntitas, enne kui tallitus poolelt forrale läks. Walitejate meesed ja tahtmised jooksiwad eñ otsalt mitme aarusse, mõnel otsefohe metsa ja rägästiku, nõnda et ühendamine fogunist wõimatu näitas. Püüdsiwas selgema aruga mõslikud mehed aßja dienbada, siis ei lastud neid jutule, ehk teiste liisa ja färatsemine sundis neid suud finni sulguma, et ükski nende